

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem se sídlem Mikulášská třída 9, Plzeň, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, odbor stavebně správní, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2006, č. j. STAV/3150/06, o povolení stavby, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. J. C.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2007, č. j. 57 Ca 135/2006 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního (dále jen „žalovaný“), ze dne 13. 9. 2006, č. j. STAV/3150/06. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 - Slovany, odboru výstavby a dopravy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 7. 2006, č. j. VaD/2069/06/KOK-8, jímž byla povolena stavba „bazén o velikosti 6m x 3m u rod. domu č. pop. 291, Vřesinská č. or. 18, 362 00 Plzeň“, na pozemku parc. č. 460, 463 v k. ú. Božkov (dále jen „stavba“).

Stěžovatel označuje za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě namítá, že v celém řízení nebyla vypracována žádná znalecká studie z hlediska statiky. Proto mu nezbývalo, než nechat objektivně posoudit situaci statikem, který vypracoval znalecký posudek a po vydání rozhodnutí krajského soudu ještě dodatek k tomuto posudku. Jím stěžovatel dokládá vliv dnes již uskutečněné nezkolaudované stavby na nepevněné svahy jeho pozemku, parc. č. 462 a dále i rozpor stavby se stavebním povolením. V kasační stížnosti nesouhlasí s tím, aby byl zmíněný znalecký posudek brán soudem pouze jako listinný důkaz, neboť originál je řádně opatřen pečeti znalce a o vstupních údajích pro vypracování posudku není pochyby. Stěžovatel tyto údaje získal přímo od pracovnice stavebního úřadu. V dalším stížním bodu stěžovatel zpochybňuje tvrzení, že rostlá zemina bazén obklopuje ze všech stran, i ze strany, která tvoří hranici mezi jeho pozemkem a pozemkem osoby zúčastněné na řízení (stavebníka). Stěžovatel vedle výše uvedeného nesouhlasí s tím, aby jako klíčové bylo při jednání u krajského soudu považováno odborné vyjádření výrobce bazénu při stavebním řízení. Závěrem stěžovatel rozporuje skutečnost, že mezi roky 1984 a 1988 byly na jeho pozemku parc. č. 462 prováděny terénní úpravy.

Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že správní orgány i krajský soud se podrobně zabývaly všemi námitkami stěžovatele. Skutečnost, že jim nebylo vyhověno, nezakládá vadnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo, ale pouze vyjádření jiného názoru, než má stěžovatel. Všechny v řízení shromážděné informace podle žalovaného potvrzují správnost projektu i jeho vstupních údajů. Na rozdíl od takto objektivně zjištěných skutečností se posouzení ze strany stěžovatele i jím objednaného posudku jeví jako účelové, subjektivní a odporující objektivnímu stavu věci. Kasační stížnost proto žalovaný nepovažuje za důvodnou.

Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stavebník“) podala ke kasační stížnosti stěžovatele obsáhlé vyjádření, v jehož úvodu odkazuje na své vyjádření k žalobě podané ke krajskému soudu. Ke stěžovatelem předloženému znaleckému posudku a jeho doplnění uvádí, že hlavní příčinou zásadního rozporu závěrů těchto dokumentů se skutečným stavem a předpověďmi o vlivu bazénu na jeho okolí po dostavbě jsou tendenčně zkreslené a zcela nepravdivé vstupní informace předané

stěžovatelem posuzovateli (zpracovateli posudku). Tyto vstupní informace si posuzovatel neověřil z dostupných písemných dokladů ani na místě samém. Stavebník se dále podrobně vyjadřuje ke třem zásadním námitkám stěžovatele proti umístění bazénu, a to k nestabilnímu podloží v blízkosti pozemku stěžovatele, ohrožení tohoto pozemku v případě tisícileté povodně a narušení vodních poměrů (ohrožení studny jako jediného zdroje pitné vody). Posuzovatel se podle názoru stavebníka nepokusil zpochybnit argumenty a závěry obsažené v písemných podkladech rozhodnutí správních orgánů, v těchto rozhodnutích ani v rozsudku krajského soudu. Dne 31. 3. 2008 bylo zdejšímu soudu doručeno doplnění vyjádření stavebníka. Jeho obsahem není věcná reakce na námitky stěžovatele, pouze příloha tohoto doplnění obsahuje kopii formální stížnosti na chování a postup soudního znalce, který zpracoval na objednávku stěžovatele v této věci znalecký posudek, zaslanou stavebníkem místopředsedovi krajského soudu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel je vlastníkem nemovitosti sousedící s pozemkem, na němž se nachází stavba stavebníka (výše specifikovaný bazén). Žádost o stavební povolení stavebník podal dne 3. 7. 2006. Stavební úřad na základě výsledku projednání jeho žádosti ve sloučeném územním a stavebním řízení stavbu povolil v rozsahu projektové dokumentace a pro provedení stavby stanovil celkem 31 podmínek. Stavební povolení ze dne 20. 7. 2006 obsahuje i rozhodnutí o námitkách účastníků řízení, mimo jiné i o námitkách stěžovatele, z nichž některé staveb. úřad zamítl v celém rozsahu a některé uznal jako oprávněné. Proti rozhodnutí o povolení stavby podal stěžovatel odvolání. Žalovaný v něm rozpoznal celkem 16 samostatných důvodů, které postupně vypořádal. Jelikož žádný z nich neshledal důvodným, odvolání dne 13. 9. 2006 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Dne 2. 10. 2006 napadl stěžovatel toto rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Ani ten neshledal námitky vznesené stěžovatelem v žalobě důvodné a podanou žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že nesdílí názor stěžovatele, podle něhož se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami, nedostatečně se zabývaly místními podmínkami a neprovedly řádně místní šetření. Rovněž po věcné stránce podle závěrů krajského soudu nelze žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného nic vytýkat. V této souvislosti se krajský soud vyjádřil k umístění bazénu u společných hranic pozemků stavebníka a stěžovatele, blízkosti vzdušného elektrického vedení a negativnímu vlivu stavby pro spodní vody a zdroj pitné vody. Uvedl, že závěry žalovaného považuje za zcela správné. K elaborátu zpracovanému Ing. J. A., označenému jako znalecký posudek, krajský soud konstatoval, že nemá povahu znaleckého posudku, protože po formální stránce není opatřen pečeti znalce. Proto jej soud hodnotil jako listinný důkaz prezentující stanovisko zpracované odborně způsobilou osobou. Tento důkaz však podle názoru vysloveného krajským soudem nebyl způsobilý zpochybnit zjištěný

skutkový stav, z jeho obsahu je zřejmé, že zpracovatel si byl vědom jednostrannosti a omezené přesnosti vstupních údajů, závěry v něm obsažené jsou pouze doporučující. Pro neurčitost se pak krajský soud nemohl zabývat stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů v části omezujících podmínek uložených stavebníkovi.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tj. namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a řízení před krajským soudem dle jeho názoru též trpí vadou, která má vliv na nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Předně je třeba podotknout, že ne všemi námitkami uvedenými v kasační stížnosti se zdejší soud mohl zabývat. Je tomu tak proto, že byly poprvé vzneseny právě až v řízení o kasační stížnosti. Krajský soud se k daným skutečnostem bez námítky stěžovatele nevyjadřoval, a proto tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud přezkoumávající zákonnost rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Tato úvaha je zcela v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (rozuměj krajského soudu), Nejvyšší správní soud nepřihlíží*. S odkazem na toto ustanovení nemohla být věcně přezkoumána námitka, že stavebník postavil bazén v rozporu se stavebním povolením, zejména s body týkajícími se odvodu dešťové a vypouštěné vody z pozemku stavebníka. Tato námitka přitom nebyla výslovným tvrzením stěžovatele, ale vyplývala z dodatku znaleckého posudku, na který stěžovatel odkázal. Dále je třeba (s přihlédnutím k tomu, že se jedná pouze o uvozující konstatování) ze stejných důvodů vyloučit z věcného přezkumu i námitku stěžovatele, že v celém řízení není vypracována žádná znalecká studie z hlediska statiky.

Stěžejní námitkou kasační stížnosti se jeví být namítaný vliv stavby na její okolí. Bazén dle tvrzení stěžovatele „vyvrací“ zem do jeho pozemku. Na jiném místě kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje závěr, že roslá zemina obklopuje bazén ze všech stran. Není zřejmé, v jaké souvislosti stěžovatel tuto námitku předkládá, podle okolností celé věci se však vztahuje právě k vlivu bazénu na jeho bezprostřední okolí. Proto budou oba body posouzeny společně. Stavební úřad ke stejné námitce vznesené ve správním řízení uvedl, že technický postup budování bazénu počítá se zpevňováním terénu vyztuženým obetonováním stěn bazénu a dostatečně dimenzovanou železobetonovou deskou. Žalovaný se ve svém

rozhodnutí vyjádřil podrobněji v tom smyslu, že základová spára bazénu je níže než úroveň sousedního pozemku. Hmotnost konstrukce bazénu včetně vodní náplně je o 5,5 tuny nižší než stejný objem zeminy, která se v místě nachází, přičemž problematika posouzení hmotnosti je tak jednoduchá, že k ověření tohoto závěru není třeba znaleckého posudku. Žalovaný dále připojil, že výkop pro umístění bazénu bude proveden v rostlé zemině a ne v navážce, která začíná na sousedním pozemku, samotný bazén bude uložen na železobetonové desce. Podotkl rovněž, že projektovou dokumentaci vypracoval projektant, který je podle předloženého osvědčení autorizovaným technikem v oboru pozemní stavby. S dokumentací i s poměry na místě se navíc seznámil specialista přizvaný stavebním úřadem, jenž nevyslovil žádné výhrady. Ohrožení sousedního pozemku tak není podle žalovaného technicky možné. Krajský soud konstatoval, že správní orgány měly ve shromážděných podkladech především dostatečnou oporu pro závěr, že stabilita sousedního pozemku není stavbou ohrožena.

Pro posouzení důvodnosti této námitky je třeba vyjít z ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Na základě citovaného ustanovení není možné v řízení před soudem zkoumat, zda je dotčená stavba již fakticky dokončena a jaký je v současné chvíli vliv na její bezprostřední okolí (to může být předmětem přezkumu rozhodnutí, ve kterém správní orgán byl povinen posoudit již dokončenou stavbu, tj. kolaudačního rozhodnutí). Krajský soud proto v souladu se zákonem toliko ověřil, zda stavební úřad a žalovaný dostáli všem svým povinnostem dle příslušných právních předpisů. Postup správních orgánů obou stupňů porovnal s ustanovením § 62 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jenž stanoví, které skutečnosti stavební úřad zkoumá ve stavebním řízení a jaké okolnosti přitom bere v úvahu. Jím vyslovený závěr tak nelze mít za nezákonný a námitce stěžovatele není možno vyhovět. Stěžovateli se vznesenými námitkami nepodařilo účinně zpochybnit závěr krajského soudu, dle něhož správní orgány ve sloučeném územním a stavebním řízení v souladu s ustanovením § 37 a § 62 stavebního zákona zjistily skutkový stav věci v dostatečném rozsahu, obstaraly si všechny potřebné podklady pro rozhodnutí. V případě, že stěžovatel přesto stávající faktický stav či jeho následný vývoj pocituje jako nezákonný zásah do svého vlastnického práva, nezbývá mu, než aby využil jiných prostředků právní ochrany vedle soudního přezkumu vydaných správních rozhodnutí.

Ohledně posudku vypracovaného soudním znalcem a předloženého v průběhu řízení před krajským soudem ze strany stěžovatele, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud při hodnocení tohoto důkazního prostředku nepochybil takovým způsobem, že by jeho posouzení mělo vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku. Krajský soud, jak výše uvedeno, elaborát označený jako znalecký posudek hodnotil jako listinný důkaz, nikoli jako znalecký posudek soudního znalce, jelikož předložený dokument nesplňoval po formální stránce

všechny potřebné náležitosti, nebyl opatřen pečeti znalce. Dále souhlasil se žalovaným, že tento důkaz nebyl způsobilý zpochybnit zjištěný skutkový stav. Stěžovatel se s názorem krajského soudu neztotožňuje, tvrdí, že znalecký posudek neměl být brán pouze jako důkaz, neboť originál je řádně opatřen pečeti znalce (krajský soud disponoval kopií, měl si vyžádat originál) a rovněž o vstupních údajích pro vypracování posudku nejsou pochyby.

Nejvyšší správní soud při zhodnocení důvodnosti této námitky vycházel z dikce ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanoví soud po slyšení účastníků znalce. Soud znalce vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výsledku znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce.* Toto ustanovení je podle § 64 s. ř. s. přiměřeně použitelné i v soudním řízení správním. Z citovaného textu právního předpisu vyplývá, že znalecký posudek ve smyslu dotčeného ustanovení vypracovává znalec, jenž je ustanoven soudem a ve svém znaleckém posudku odpovídá na odborné dotazy formulované rovněž ze strany soudu. Nebylo-li ve věci zadáno vypracování znaleckého posudku uvedeným způsobem, tj. soudem, nýbrž účastníkem řízení, je v souladu se zákonem, pokud na něj krajský soud nahlížel v rámci hodnocení důkazů jako na listinný důkaz, nikoli jako znalecký posudek, (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 As 69/2007 - 86: „*Tento posudek má charakter důkazního prostředku navrženého účastníkem řízení [...]*“). Jinými slovy, určujícím pro závěr, zda se jedná o znalecký posudek ve smyslu § 127 o. s. ř., není pouze skutečnost, že jej vypracoval znalec, nýbrž jeho zadání ze strany soudu. Označil-li krajský soud posudek vypracovaný znalcem na základě zadání stěžovatele „pouze“ za listinný důkaz, neznamená to, že by v řízení nebyly skutečnosti uvedené v předmětném posudku vyhodnoceny. Stěžovatel tímto posudkem dokládal správnost svých tvrzení, v řízení byl v porovnání s jinými důkazy prokázán i přes posouzení znalce opak. Krajský soud, ačkoli veden nesprávnou úvahou o nesplnění formálních náležitostí znaleckého posudku, posudek předložený stěžovatelem v souladu s výše uvedenými závěry správně hodnotil jako listinný důkaz, a proto není možno námitku stěžovatele přijmout jako důvodnou.

Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, aby „*za odborné vyjádření při stavebním řízení bylo při jednání u Krajského soudu klíčové vyjádření výrobce bazénu*“. Z takto formulované námitky není zcela jednoznačně seznatelné, čeho se stěžovatel domáhá. Kasační soud si tuto námitku vyložil tak, že stěžovatel nesouhlasí s tím, aby jako určující bylo při jednání u krajského soudu považováno odborné vyjádření výrobce bazénu. Z protokolu o ústním jednání, založeného na č. l. 74 až 79 soudního spisu přitom nevyplyvá, že by vyjádření výrobce bazénu bylo při ústním jednání před soudem jakkoli zmíněno. Po zahájení jednání, poučení o procesních právech a konstatování podstatného obsahu správního spisu krajský soud přistoupil k

provedení důkazu posudkem vypracovaným znalcem pro stěžovatele. Dokazování se týkalo tohoto materiálu, jinými prostředky již doplňováno nebylo, po jeho skončení soud účastníkům udělil slovo ke konečným návrhům. Nelze se tak ztotožnit s výše citovanou námitkou stěžovatele. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani z odůvodnění rozsudku krajského soudu stejně tak nevyplývá, že by vyjádření výrobce bazénu bylo považováno za zásadní při stavebním řízení a byla by mu přisuzována v poměru k ostatním podkladům rozhodnutí větší váha. Lze tak odkázat na odůvodnění rozsudku krajského soudu, dle kterého stavební úřad vyšel z projektové dokumentace, z poznatků získaných při místním šetření, z odborných vyjádření provozovatele distribuční energetické soustavy a výrobce bazénu a žalovaný navíc z výpočtu přizvaného specialisty.

Stěžovatel dále zpochybnil tvrzení žalovaného, dle něhož mezi roky 1984 a 1988 byly na jeho pozemku prováděny terénní úpravy. Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil, že stěžovatel zde nijak nepolemizuje se závěry správních orgánů, tím méně s důvody rozhodnutí krajského soudu. Reaguje na tvrzení obsažené ve vyjádření stavebníka k žalobě. O ně však rozsudek soudu opřen nebyl, ani se na ně neodvolává. Proto ani toto závěrečné konstatování stěžovatele nevedlo k posouzení kasační stížnosti jako důvodné.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodnými, přičemž k některým námitkám zdejší soud nemohl přihlédnout. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu